

La glòria d'un bisbe auxiliar

Dll, 2/11/2009 per Homenatge cívic...

[Joan Carrera](#)

Bernabé Dalmau, monjo de Montserrat

Publicat el 4 d'octubre de 2008 a [El Periódico](#)

Quina glòria, la del bisbe Joan Carrera: morir, com a simple auxiliar, al peu del canó, sense haver rebut la merescuda jubilació! Lluny de tot carrerisme, valgui la redundància, ha evitat protagonismes i s'ha merescut un prestigi moral fins i tot fora dels límits eclesiàstics. Recorda una mica l'etern bisbe auxiliar de Lió, Alfred Ancel, que amb la seva discreció va fer més feina que molts dels seus col·legues que gallejaven a l'època del Concili Vaticà II. I és que Carrera devia molt a la cultura francesa. En coneixia els pensadors i els literats del segle XX i sobretot estava al corrent dels grans teòlegs i dels moviments d'apostolat del país veí. Per això podia anar amb el cap dret, sense la torticollis de mirar constantment a Madrid i a Roma alhora.

A dos anys de ser ordenat capellà, ja fou cofundador de l'editorial Nova Terra, que també dirigí literàriament durant vuit anys. L'escoltisme, l'apostolat obrer, el món literari i el catolicisme en general es beneficiaren d'aquest gran esforç editorial que durà poc més de 20 anys i sofrí tota mena de censures i d'incendis, però que arribà a publicar més de 800 títols i més de 1.200 edicions.

Cap dels seus companys de seminari menor --m'ho havia dit el gran llatinista monsenyor Jaume Fàbregas-- no hauria imaginat mai que l'adolescent entremaliat del Baix Llobregat arribés a ser bisbe. Sempre tingué un gran sentit de la seva funció sacerdotal, però no hi hagué en ell rastre de clericalisme. L'únic membre de l'episcopat català sense làurees acadèmiques, ni tan sols la del carrer Diputació de Barcelona, era, en canvi, la ment episcopal que als nostres dies tenia la parla i la ploma més fines.

Ja de simple sacerdot, tingué molt a veure amb la carta pastoral més cèlebre del segle passat: Arrels cristianes de Catalunya. I en dues altres ocasions d'especial rellevància --el Concili Provincial Tarraconense i l'aniversari del patronatge de la Mare de Déu de Montserrat sobre Catalunya-- fou l'excel·lència grisa, indiscutible i indiscutida, de textos que, evitant tòpics, diuen alguna cosa i la saben transmetre intel·ligiblement.

La societat civil i els mateixos cristians es quedaven tranquils quan era ell el prelat que entrava en contacte amb els mitjans de comunicació. Aquests sabien que no es movia per pors ni per protocols, i per això mateix l'invitaven sovint. Mai no feia cap relliscada ni adoptava tons altius. Per això podia parlar sense complexos amb qui fos, i amb una gran llibertat d'esperit. A aquesta última qualitat n'hi afegia dues més: mai no provocava mulladers i tenia una especial habilitat per a apagar focs. Els apagà especialment des del seu lloc de bisbe, de cara amunt i de cara avall.

La seva presència en el naixement de Convergència Democràtica de Catalunya no fou sinó conseqüència de la llarga impulsió dels drets humans i de la democràcia, com també de l'ajuda a presos i a represaliats. Després, en separar-se Unió Democràtica de Catalunya i Convergència s'afilià al partit democristià i, des de la

parròquia pilot de Sant Isidre de l'Hospitalet de Llobregat, continuà treballant amb gran amor al país. Per això, quan el nunci el cridà per comunicar-li el nomenament de bisbe, tenia por que li demanés sordina en aquest camp. Per sort, el diplomàtic papal es limità a pregar-li que en endavant portés camises de coll romà.

Un dels grans serveis que prestà ja com a capellà fou el treball apostòlic entre els immigrants dels anys cinquanta. Ell mateix contava: "Quan el bisbe Modrego demanà que els capellans ens féssim presents a les barriades, els primers a respondre-hi fórem els més catalanistes". És normal que, amb mossens així, moltes parròquies polaritzessin la vida de barris sencers. Aquests últims anys es trobà bé en el seu Maresme estimat, on la proximitat entre bisbe i preveres i laics arribava a tenir les proporcions que haurien de ser normals.

Des del seu pis del barri badaloní de Bufalà continuà el seu enfortiment interior i va seguir dignificant el setmanari diocesà del qual ha estat de molt la ploma més llegida. Simbòlicament, els seus darrers articles versaren sobre el centenari de Carles Cardó. Com ell, estimà l'Església i Catalunya. Els darrers dies, lluitant entre la vida i la mort, en el silenci ens ha invitat a saber viure sense ell.